

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2023-57

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní sp. zn. B5-47Cpr/37/2014 (pôvodne sp. zn. 47Cpr/37/2014) a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 14CoPr/10/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní sp. zn. B5-47Cpr/37/2014 (pôvodne sp. zn. 47Cpr/37/2014) a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 14CoPr/10/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. B5-47Cpr/37/2014 **k o n a ť** bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **6 000 eur**, ktoré mu **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **4 000 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
6. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2023 domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Tiež navrhuje prikázať mestskému súdu vo veci konať, priznať finančné zadostučinenie 28 500 eur od mestského súdu, 22 500 eur od krajského súdu a náhradu trov konania.

II.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na pôvodnom Okresnom súde Bratislava V 10. novembra 2014 domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhrady mzdy proti spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 47Cpr/37/2014 z 2. mája 2016 žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania v sume 12 307,17 eur. Krajský súd v Bratislave na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 14CoPr/10/2016 z 30. januára 2018 v časti rozsudok okresného súdu potvrdil a v časti nároku na náhradu trov konania rozsudok okresného súdu zmenil a zaviazal sťažovateľa na úhradu trov konania v sume 17 200,51 eur. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/132/2018 zo 14. marca 2019 odmietol.

3. Sťažovateľ podal 24. mája 2019 ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 86/2020 z 8. septembra 2020 konštatoval porušenie uplatnených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu, zároveň zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci krajský súd uznesením z 22. februára 2022 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mestský súd rozsudkom z 25. januára 2024 žalobe vyhovel.

4. Sťažovateľ namietal, že napriek tomu, že konanie (pracovnoprávny spor) spadá do prednostnej agendy súdu, trvá neprimerane dlhú dobu (viac ako 8 rokov a 10 mesiacov). Z dôvodu, že sťažnosť pre nečinnosť podľa § 62 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa nepovažuje v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) za účinný prostriedok nápravy (rozsudok ESLP z 12. 6. 2012 vo veci Ištván a Ištvánová proti Slovensku, sťažnosť č. 30189/07), túto v namietanom konaní nevyužil. Uvedomujúc si, že konanie prebiehalo počas nepriaznivej pandemickej situácie, uviedol, že aj napriek nariadeným protipandemickým opatreniam je dĺžka konania neprimeraná. Podľa jeho názoru k celkovej dĺžke konania neprispel. Sťažovateľ porušenie práva podľa čl. 47 charty

odvodzuje od smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov, ktorá tvorí prílohu č. 2 k Zákonníku práce.

III.

5. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 536/2023 z 31. októbra 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti, v ktorej sa domáhal vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty. V časti namietaného porušenia uplatnených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavnú sťažnosť odmietol.

6. Mestský súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, avšak vyjadril súhlas s tvrdením sťažovateľa, že veci týkajúce sa pracovnoprávných sporov sa majú vybavovať prednostne. Podľa jeho názoru súd pri rozhodnutí tak postupoval a o žalobe rozhodol po 2 rokoch od podania žaloby (rozsudok sp. zn. 47Cpr/37/2014 z 2. mája 2016). Postup súdu preto považuje za plynulý, efektívny a bez prietáhov, súd ani zákonná sudkyňa nemohli ovplyvniť dĺžku súdneho konania a priznáva, že správanie sťažovateľa nemalo vplyv na celkovú dĺžku konania. Po vrátení veci z odvolacieho konania meritórne rozhodol rozsudkom z 25. januára 2024 a žalobe sťažovateľa vyhovel.

7. Krajský súd vo vyjadrení uviedol, že spis mu bol z dôvodu podaného odvolania sťažovateľa predložený na rozhodnutie 27. júna 2016, o ktorom rozhodol 30. januára 2018. Krajský súd dĺžku odvolacieho konania ospravedlňoval dlhodobou zaťaženosťou súdu a počtom nerozhodnutých vecí.

IV.

8. Dňa 1. júna 2023 nadobudol účinnosť zákon č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov (tzv. nová súdna mapa), ktorým bol v čl. VIII zmenený aj zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvody súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 371/2004 Z. z.“). Podľa 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva z Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava IV.

9. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

10. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti vecí, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd (obdobne ako ESLP)

prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok EŠLP z 30. 3. 2023 vo veci Roth Nevedálová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 50525/21, bod 11, obdobne nález IV. ÚS 465/2022).

11. Z hľadiska povahy veci považuje ústavný súd pracovnoprávne spory a mzdové nároky z nich vyplývajúce za spory mimoriadne citlivej povahy (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 82/02, IV. ÚS 4/05, III. ÚS 35/07, III. ÚS 1/09), ktoré pripúšťajú chápanie zbytočných prietáhov v prísnejšom meradle, ako je to pri iných súdnych sporoch, ktoré nemajú súvis s existenčnou otázkou účastníka. Keďže ide o živobytie sťažovateľa (práca a mzda), je výsledok sporu pre sťažovateľa nepochybne dôležitý (III. ÚS 336/2021, III. ÚS 32/2021, III. ÚS 501/2023).

12. V správaní sťažovateľa neboli zistené také skutočnosti, ktoré by prispeli k celkovej dĺžke konania. Sťažnosť pre nečinnosť adresovaná predsedovi súdu síce nie je účinným prostriedkom nápravy, no je efektívna. Jej nevyužitie ústavný súd zohľadnil pri priznaní primeraného finančného zadostučinenia (III. ÚS 623/2022, III. ÚS 532/2023).

13. Ústavný súd následne posudzoval postup mestského súdu (pôvodne okresného súdu) a krajského súdu. Ústavnému súdu je známa judikatúra EŠLP (rozsudok z 26. 6. 2009 vo veci Gajdoš proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 19304/04 a rozsudok z 8. 10. 2013 vo veci Frigo proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16111/11), ako aj vlastná rozhodovacia činnosť (III. ÚS 603/2021), podľa ktorej je vec potrebné hodnotiť v súvislosti s posudzovaním zbytočných prietáhov v konaní ako jeden celok.

14. Pracovnoprávny spor trvá od 10. novembra 2014, teda v trvaní viac ako 8 rokov a 10 mesiacov, pričom bol prejednávaný na všetkých stupňoch súdnej inštalácie. Pôvodný okresný súd o žalobe rozhodol po uplynutí 1 roka a 6 mesiacoch od podania žaloby (rozsudok z 2. mája 2016). Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol takmer po 2 rokoch (rozsudok z 30. januára 2018). Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením zo 14. marca 2019 odmietol. Rozsudok krajského súdu bol zrušený až nálezom ústavného súdu z 8. septembra 2020. Krajský súd následne rozsudok okresného súdu po 1 roku a 5 mesiacoch (uznesením z 22. februára 2022) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mestský súd po takmer 2 rokoch tentokrát žalobe vyhovel (rozsudok z 25. januára 2024).

15. Kasácia rozsudku okresného súdu spočívala v skutočnosti, že bolo potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie týkajúce sa zistenia reálneho pracovného zaradenia sťažovateľa. Okresný súd mal teda nanovo vyhodnotiť výpovede svedkov. Po zrušení rozsudku krajským súdom mestský súd vyhlásil opätovne rozsudok 25. januára 2024. Procesné pochybenie (nedostatočné vykonané dokazovanie) pri predchádzajúcom rozhodovaní okresného súdu, ktoré viedlo k jeho zrušeniu, je v judikatúre spájané s nesústredenosťou, ktorá ide „na vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo vrátane času konania pred inštančne nadriadeným súdom. Zrušením rozhodnutia v merite veci sa priebeh konania spomalil. Zrušenie rozsudku z dôvodu nedostatočného odôvodnenia v zásade ovplyvnilo dĺžku konania (I. ÚS 227/2018).

16. Krajský súd vo veci rozhodoval dvakrát v dôsledku podaného odvolania sťažovateľa a kasácie uznesenia ústavným súdom. Vzhľadom na to, že krajský súd bol viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý bol odprezentovaný v náleze z 8. septembra 2020, sa dĺžka rozhodnutia

o zrušení rozsudku okresného súdu z 22. februára 2022 javí ústavne neprimeraná (III. ÚS 47/2022, III. ÚS 289/2022).

17. Súdny ospravedlňovali dĺžku konania najmä vysokým nápadom veci a neprimeranou zaťaženosťou súdnych oddelení, systémovou zmenou a prechodom výkonu súdnictva. Systémové zlyhania pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a nezjavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (II. ÚS 481/2017). Zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je pomenovanie príčin prietahov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k stranám, ich advokátom, sudcom, súdnej administratíve, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter.

18. Trvanie súdneho sporu (viac ako 8 rokov a 10 mesiacov) výrazne vybočilo z rámca požiadavky dosiahnutia právoplatného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote. Postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) a postupom krajského súdu došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) a krajského súdu ústavný súd uvádza, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (IV. ÚS 242/07, uznesenie ústavného súdu III. ÚS 466/2023).

20. Namietané konanie na prvý pohľad trvalo z časového hľadiska neprimerane dlho, avšak je zrejmé, že postup všeobecných súdov smeroval k rozhodnutiu vo veci samej. Konanie sa predĺžilo aj v dôsledku uplatnených opravných prostriedkov aj mimoriadnych opravných prostriedkov. Ústavný súd môže spoľahlivo konštatovať, že k meritórnemu prieskumu došlo v roku 2018 (po približne troch 3 rokoch a 6 mesiacoch od začatia konania). Vec bola znova posudzovaná okresným súdom až v dôsledku právoplatného nálezu ústavného súdu (z roku 2020). Podľa názoru ústavného súdu teda namietaná dĺžka konania nedosiahla takú ústavnoprávnu relevanciu, aby bolo možné vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. ods. 1 dohovoru.

21. Sťažovateľ porušenie práva podľa čl. 47 charty odvodzuje od smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdného dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskeho únie, avšak mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty

členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, ECLI:EU:C:2016:499, bod 23 a 24). Ústavný súd konštatuje, že v namietanom konaní sa neaplikovalo právo Európskej únie, ale vnútroštátne pracovnoprávne predpisy, a preto charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhoviel.

22. Z vyjadrenia mestského súdu vyplýva, že rozhodnutím vo veci (25. januára 2024) boli zbytočné prietahy v namietanom konaní odstránené. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že vec nie je právoplatne skončená, pokiaľ nebude rozhodnuté o všetkých zložkách návrhu (rozsudok ESĽP z 28. 6. 2016 vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 65302/11). Po vrátení veci z odvolacieho súdu budú v jeho kompetencii ďalšie procesné úkony (rozhodovanie o výške trov konania), z uvedeného dôvodu preto ústavný súd doplnil ochranu aj o uloženie príkazu mestskému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], (porov. III. ÚS 466/2023, III. ÚS 543/2023, III. ÚS 533/2023).

V.

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia 28 500 eur od mestského súdu a 22 500 eur od krajského súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu namietaného porušenia (III. ÚS 189/2023). O takýto prípad bez pochybnosti ide aj v preskúmvanej veci. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, predmet posudzovaného konania (pracovnoprávny spor, ktorý spadá do prednostnej agendy súdu), povahu a význam dotknutých práv, namietanú dĺžku konania (viac ako 8 rokov a 10 mesiacov), ako aj vlastnú judikatúru týkajúcu sa výšky priznávaného finančného zadosťučinenia (III. ÚS 336/2021, III. ÚS 590/2022, III. ÚS 108/2023), ústavný súd považoval za spravodlivé priznať sťažovateľovi aj v súlade s rozhodovaním ESĽP (rozsudok z 3. 10. 2006 vo veci Kuril proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 63959/00) primerané finančné zadosťučinenie 6 000 eur od mestského súdu, na ktorý dopadá v súvislosti so zrušením rozsudku zreteľnejší podiel na celkovej dĺžke konania (obdobie konania na odvolacom súde v dôsledku kasačného rozhodnutia krajského súdu ide čiastočne „na vrub“ mestskému súdu). Vo vzťahu ku krajskému súdu ústavný súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur [§ 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde]. Prihliadol aj na to, že samotné deklarovanie porušenia základných práv, ako aj náhrada trov konania implicitne zahŕňajú satisfakčný prvok (I. ÚS 70/2012).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur.

Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby predstavuje 530,86 eur vrátane 20 % DPH. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2024

Robert Šorl
predseda senátu